

FUTESAS

En ma última *Futesa* vaig prometre parlar d'alegrías, de festes majors, de pobles contens y tips de pollastre, d'impressions fraternals y expansions rialleras; donchs bè, de tot aixó he vist jo en el transcurs d'aquets quinze dies. He vist com al envelat s'hi ballava d'alló més: massurcas, polcas, americanas, balls de rams y valsos de *socios*; igual que l'any qassat. He vist á la serenata de casa la Vila com el cornetí y el fiscorn refileban de la mateixa manera que ho feyan l'any passat. He vist á la taula, la suculenta escudella, el gustós pollastre, y la clàssica oca d'idéntica manera y el mateix gust al paladar que l'any passat. He vist als forasters presentarse d'improvís á la casa ahont élls crehuen tindri el dret d'atiparse tots els días que durí la festa major. Al jovent dels pobles vehins ballant tots els balls menys els de *socios* y esmunyintse en el de rams per estalviar-se la *mitja-pela*. A las cinch del matí he vist com el sol entrava desvergonyat á l'envelat, inondant am claror verdesa las caras un tant acostadas dels balladors, que dientse amoretas á cau d'orella no pensavan que'ls músichs ja estavan empipats y qu'era hora d'anar á dormir. Tot, tot igual que l'any passat.

Aixó he vist jo en el transcurs d'aquets quinze días; y fent punt final, diré amb aquell:

¡Aquí no ha pasado res!.....¡puede el baile continuar!.....

Rac-Rac.

PERIANDRE

I

(*Segueix*)

Periandre era corpulent y tenia barba cristiana y front espaiós, era'l darrer qui vestia y po-

dia vestir la toga viril del seu aborigen, y tots els crepuscles, en els jardins de la ciutat, en els passeigs de plátans d'or y xiprers meridionals, passava en mitg dels seus deixebles atents a la seva paraula, serena y enlairada, ab tota la majestuositat de la posta; passava ab els parpres closos, com un cec voluntariós, y llurs idees eren clarividentes del seu interior aont tenia dirigida la mirada.

De Periandre, jo'n sé un fet, trágicament pueril, quin fi va esser sotjat per un deixeble, afortunadament rebel y incrédul, que no sé si deuria dirlo, més cal que ho fassi pera que sigui una nota marginal a ses obres, sobre totes, a la que s'anomena «De l'amor com a paraula vana»

Un día, enfront de sa casa, en una de les altres petites «villes» escampades, hi arribava un fugitiu de Macedonia, un capdill de revoltats, als quals havien vensuts els Perses: un home petit, nirviós, de ulls guspirejants d'odi. Aquexà, vostra Ciutat, tothora ha sabut obrir les portes als fugitius y exilats, sense preguntarshi 'ls secrets de llurs vides, més el macedonià, tançà a la Ciutat la seva casa, com si allí dintre volgués conspirarhi la venjansa.

La casa del filòsof—ànima y gloria de vostra ciutat—apareixia molt sovint engarlandada ab murtra y flors, sobre tot quan als vostres avant-passats arribava un ressó d'una nova gloria del Mestre, y els vostres Consells, posseits de civilitat ho proclamaven. Un dia'ls joves de la Ciutat l'anaren a treure de la seva cella pera sentir la seva veu maravillosa y certa, desde la cátedra y a muscles el portaren fins a les columnes de l'anfiteatre. Pera veure passar l'estranya y entusiasta comitiva, s'obriren les finestres de la «villa» del desterrat, y una petita dama prematurament trista y conscienta, una nena de quinze roses—ulls de foc, palidesa hebraica—sabent com al seu país les verges honoraven als filòsops, llensà un brassat de flors damunt del Mestre, les quals degueren passar com una carícia pels seus cabells, pel seu front, per ses mans, per sa túnica, car el corteig, meravellat, se les repartí les fulles d'aquelles flors, com unes reliquies. El Mestre va mirarla y per primera volta somrigué agrait, ell qui no sabia més que'l somriure de domini!

Pel camí, en muscles dels joves, passant per damunt dels homes, ell recordà la petita forastera que li tirava flors, y no sabia perquè se'n